

Nederlandse Vertegenwoordigers
in de Economische Commissie der
Parijse Studieconferentie
E.P.G.

G E H E I M

Den Haag, 8 Juni 1954

De Heer Voorzitter der
Nederlandse Delegatie.

Betreft : vergadering Economische Commissie E.P.G. op
3 en 4 Juni 1954.

Het zij mij vergund U.E. hierbij te rapporteren over de op 3 en 4 dezer te Parijs gehouden vergadering der Economische Commissie.

De agenda dezer vergadering behelsde alleen de bespreking van het Procès-Verbal van de economische werkgroep omtrent haar besprekingen op 19 - 21 Mei j.l., CCP/GTE/PV 1, dat bij mijn rapport van 21 Mei j.l. aan U.E. is overgelegd.

De leiding berustte ditmaal nog bij de Duitsers : van 8 Juni af zal zij bij de Belgen berusten.

De Nederlandse afvaardiging bestond naast mij als woordvoerder uit de Heren van Tienhoven en van Alphen (tariefdeskundigen van resp. B.E.B. en Financiën), Verberne (Handel en Nijverheid), Le Mair (Landbouw) en Wemelsfelder (B.E.B.).

Nadat de Voorzitter met zijn gebruikelijke nadruk had beklemtoond, dat ook deze besprekingen een studiekarakter dragen en "unverbindlich" zijn, en nadat op zijn voorstel was besloten het bovengenoemde Procès-Verbal als basis van het gesprek te nemen zonder te pogen het door een ander document te vervangen - dat zal pas na meer diepgaande discussies kunnen geschieden - begon men met de behandeling van het vraagstuk van het gemeenschappelijke tarief van invoerrechten tegenover derde landen (zie blz. 5 - 6 van het Procès-Verbal) en wel meer in het bijzonder de daarbij te volgen methode (blz. 6).

Merkwaardigerwijze werd dit gesprek niet veel meer dan een tweegesprek tussen de Voorzitter en de Nederlandse groep : de Voorzitter lokte dit telkens uit door vragen, aanvoerende dat het plan-Beyen tot heden het enige concrete voorstel is. Dezerzijds is er zoveel mogelijk voor gezorgd, dat het verband van het Nederlandse standpunt met Benelux voortdurend voor ogen werd gehouden : Nederland kan immers

in deze dingen alleen bewegen wanneer België en Luxemburg volgen. Na afloop der besprekingen is ten overvloede nagegaan of de Belgen en Luxemburgers het met onze uiteenzettingen eens waren, wat inderdaad het geval bleek te zijn, doch waarbij wel duidelijk bleek dat alle drie de groepen een overleg in Benelux-verband, b.v. in eind Juni of begin Juli wel nodig achten, hetgeen naar ik weet ook in de geest van U.E. is.

De Voorzitter poogde eerst de vijf vragen van het Procès-Verbal stuk voor stuk te behandelen, doch daar zij onderling sterk samenhangen was dat niet steeds vol te houden. Het is daarom gewenst de vijf vragen hier eerst in herinnering te brengen.

De vragen waren de volgende :

- " 1) faut-il fixer, dès le début de l'harmonisation des
" tarifs extérieurs, le niveau du tarif commun définitif?
- " 2) convient-il de prévoir pour cette harmonisation un
" rythme préalablement déterminé ?
- " 3) en déterminant ce rythme, faut-il tenir compte de la
" nécessité d'assurer une certaine relation entre l'har-
" monisation des tarifs extérieurs et l'abolition pro-
" gressive des droits de douane entre les Six ?
- " 4) faut-il déterminer ce rythme en limitant au minimum
" le nombre des étapes afin d'éviter des négociations
" trop fréquentes avec les pays tiers ?
- " 5) y a-t-il lieu d'assortir le rythme préalablement
" déterminé d'un correctif qui en atténue la rigidité ? "

Bij vraag no. 1 (tevoreen vaststellen van het "niveau du tarif commun définitif?") is dezerzijds gezegd, dat dit wel degelijk nodig zal zijn, mits men onder "définitif" bedenkt dat het gemeenschappelijke tarief ook in de eindfase steeds een voorwerp van handelspolitiek der Gemeenschap tegenover de buitenwereld zal moeten zijn, en dat het dus steeds dynamisch moet zijn. Met die reserve is het echter onontkoombaar dat de Landen het vóór het aangaan van het Verdrag eens zijn over hun doel voor de eindfase, over de hoogte van het tarief en over de methode om het einddoel te bereiken. Bij de verdere discussies is gewezen op de procedure, welke bij de totstandkoming van Benelux werd gevolgd, en welke ook onder de huidige redactie van Artikel XXIV van het G.A.T.T. gevolgd moet worden : de buitenwereld heeft formeel recht te weten wat men betoogt, waarbij men niet hoger mag gaan dan het gewogen gemiddelde van wat bij het aangaan van het Verdrag bestaat, en waarbij men alles moet gieten in de vorm van "un plan et un programme" (Engels : "a plan and schedule"), dat "dans un délai raisonnable" moet worden gerealiseerd. Nu was dat bij de

vorming van Benelux gemakkelijker dan bij het huidige werk voor de B.P.G., omdat men in 1944 en latere jaren alles weer geheel nieuw kon (moest) opzetten, terwijl wij nu voor een veel ingewikkelder problematiek staan. Voor de Benelux-delegaties in de huidige besprekingen staat vast, dat het eindtarief zo laag mogelijk moet zijn.

De Duitsers opperden het bezwaar, dat men dit post voor post bijna niet tijdig kan doen, doch de Fransen voerden aan dat elke post van eminent belang kan zijn, waarbij zij ook ditmaal de granen als voorbeeld noemden.

Zo kwam men tot vraag no. 2 ("un rythme préalablement déterminé?"), waarbij dezerzijds werd opgemerkt, dat men dan het begrip "rythme" moet nemen als middenweg tussen enerzijds het in-het-vage-laten (of het overlaten aan de Organen der Gemeenschap) en anderzijds het begrip "automatisme", welk laatste hier niet kan gelden omdat men niet naar het nulpunt streeft gelijk bij de binnen-tarieven, én omdat de beweging voor elk land verschillend is. Ziet men het begrip "rythme" als een vooraf gemaakt programma, dan moet het antwoord bevestigend zijn : én wegens het G.A.T.T. én wegens het feit dat men anders niet opschiet. Het alternatief - niét een vast programma maken - is voor Nederland en vermoedelijk Benelux niet aanvaardbaar. De Italianen vielen ons hierin bij.

Dit leidde direct naar vraag no. 3 ("Une certaine relation" met het geleidelijk opheffen der binnentarieven?) en no. 4 (een minimum van etappes om teveel onderhandelingen met de buitenwereld te voorkomen?). Bij deze problematiek zaten de Duitsers blijkbaar wat vast, want zij gevoelen wel voor een zeker "mechanisme" bij de opheffing der onderlinge invoerrechten, en zij willen ook tegenover de buitenwereld graag klare wijn schenken, maar zijn toch blijkbaar bang voor alles wat in de huidige stand der besprekingen definitief lijkt.

Van Nederlandse zijde werd aangevoerd, dat dit probleem samenhangt met wat de Commissie inzake het binnentarief wil doen : aanvaardt men daarin het Nederlandse automatisme, dan is de zaak vrij eenvoudig omdat men dan wel wat tijdspeling heeft, immers, de reële noodzaak van een gemeenschappelijk buitentarief bestaat zodra de optelsom van het (lage) buitentarief van een "laag" land en het binnentarief der Gemeenschap lager is dan het directe buitentarief van een "hoog" land, want dan zou "détournement de trafic" optreden, en die kan niet met tariefcontingenten worden bestreden zonder in de handel binnen de Gemeenschap moeilijkheden op te werpen. Kortom, wanneer men het (in sommige landen zeer hoge) binnentarief met kleine jaarlijkse tranches van 10 % verlaagt, is dat gevaar in de eerste jaren slechts voor een klein aantal posten aanwezig.

Opgemerkt werd, dat het dan wellicht het beste zou zijn de tijdperiodes in binnen- en buitenwerk te doen samenvallen, en op die wijze tot het "rythme" van vragen nos. 2, 3 en 4 te komen.

De Voorzitter was bezorgd, dat men voor het buitentarief veel technisch werk zou moeten verrichten, hetwelk veel tijd zou kosten, en dat men dan, wanneer inmiddels het binnenverkeer steeds vrijer wordt, met het gemeenschappelijke buitentarief zou vastlopen. Daarop werd geantwoord, dat men ten eerste zich tijdig kan (moet) voorbereiden op de techniek van het gemeenschappelijke tarief naar buiten, en ten tweede de eerste etappes van de inwendige realisatie van de gemeenschappelijke markt niet té groot moet maken.

Ter voorkoming van alle misverstand is dezerzijds nog op het Franse voorbeeld van de granen ingegaan, waarbij werd verwezen naar wat Nederland daarop in de lopende besprekingen over de landbouwintegratie heeft opgemerkt (men vergelijkte document Ag. CI/35 en het aparte Nederlandse document van de agrarische besprekingen in Palais de Chaillot). Daarbij ontmoet men dan ook de oude Franse gedachten over preferentieel beleid. Wanneer de zes Landen het over de eindfases eens zijn (laag of geen invoerrecht voor granen in het buitentarief), dan zal men bij de geleidelijke verlaging van het binnentarief voor granen tijdig moeten hebben gezorgd voor een vastomlijnd granen-programma. In principe wil Nederland de Gemeenschap niet op preferentie opbouwen, doch het is mogelijk dat een op realistische overgangsprijzen opgebouwd stelsel van onderlinge hulp in de overgangstijd, mits het doelbewust en met vaste termijnen naar het einddoel voert, als uitzondering voor die overgangstijd in overweging zou kunnen worden genomen. Bij deze uiteenzetting is er overigens op gewezen, dat hierdoor niet wordt getreden in het gesprek in het Palais de Chaillot, doch dat het een voorbeeld zou kunnen zijn van wat bij de opbouw van een algemene gemeenschappelijke markt binnen de Gemeenschap aan "correctif" (vraag no. 5) misschien zou kunnen worden bestudeerd.

Tenslotte werd nog gesproken hoe men lopende en nieuwe bilaterale handelsverdragen in de nieuwe Gemeenschap zou moeten inpassen, waarover dezerzijds aan de hand van Benelux en K.S.G. werd gezegd, dat bij het vernieuwen van lopende verdragen (of het aangaan van nieuwe) door een der zes Landen vóór de ratificatie van het Verdrag E.P.G. tijdige opneming van een gemeenschappelijke clause de moeilijkheid kan oplossen, en dat nader moet worden gesproken over de vraag of na de ratificatie bilaterale verdragen nog wel elk der zes Landen/of de Gemeenschap als geheel zullen moeten aangaan.

apart

Bij dit gesprek over het buitentarief bleef het voorlopig.

De volgende dag werd allereerst gesproken over de methodiek van de geleidelijke opheffing van de invoerrechten in het onderlinge verkeer tussen de zes Landen (blz. 4 - 5 van het Procès-Verbal van de Werkgroep); De Werkgroep was het er over eens, dat dit werk collectief en niet bilateraal moet geschieden; dat het in een zekere harmonie met het verdere integratiewerk moet verlopen (zie ook Formule no. 5 van het Rapport van Parijs); en dat een zeker "rythme" gewenst is. Deze conclusies werden ter bespreking niet aangevochten. Voorts had de Werkgroep er op gewezen, dat de inconvenienten van een "automatisme trop rigide" door zekere correctieven moeten worden opgevangen, waarvan als voorbeeld vier mogelijkheden waren genoemd :

1. een systeem van sauvegarde,
2. "traitement individuel pour chaque secteur",
3. "procédure spéciale pour certains groupes de marchandises",
4. na elke etappe ga men het bereikte resultaat na - over het gehele veld der integratie - om waar nodig op grond dezer bevindingen de aanvangsdatum van de volgende etappe te kunnen uitstellen.

Bij de discussie hierover is er dezerzijds allereerst op gewezen, dat in de Nederlandse visie de duidelijkheid der gehele zaak het voornaamste is. Dat brengt mee, dat de Commissie binnenkort de zaak der kwantitatieve restricties hieraan moet verbinden. Het beduidt ten aanzien der vier gegeven mogelijkheden, dat Nederland aan no. 1 (sauvegarde) verre de voorkeur geeft, en no. 4 afwijst wegens zijn onduidelijkheid. Is er echter in de Commissie een duidelijke voorkeur voor 2 of 3, dan willen wij ook dat wel bestuderen, mits "traitement individuel" in 2 zó wordt uitgelegd, dat men met sectoren werkt, doch in elke sector een gelijk systeem volgt en niet voor elke een individueel systeem bedenkt, en voor 3 de zaak zó wordt opgevat, dat alles mechanisch gaat, behalve enkele hoge uitzonderingen.

De Voorzitter stelde nu de zaak weer iets anders, door de volgende vragen te stellen :

- a.- Is het "rythme" in het binnentarieef niet meer een wezenlijk mechanisch proces dan in het buitentarieef ? Is er dan geen "période de démarrage" als aanloop nodig ?
- b.- Moet het percentage der verlagingen in het binnentarieef voor elke etappe persé gelijk zijn? Of kan men b.v. met kleine tranches beginnen ?
- c.- Is de behandeling voor alle posten gelijk, of onthoofd men eerst de hoogste ?
- d.- Is een combinatie der 4 gegeven mogelijkheden voor correcties mogelijk ?

Dezerzijds is gesteld dat "rythme" hier inderdaad automatisme of mechanisme beduidt, en dat Nederland wel een korte aanlooperperiode kan aanvaarden mits deze hoogstens op een paar jaren wordt gefixeerd. Wij hebben voorgesteld per jaar 10 % per post naar beneden te gaan, maar wanneer andere delegaties concrete voorstellen doen om de "strip-tease" langzaam te beginnen, dan willen wij daarin wel volgen of schoon bij elke "strip-tease" de eerste etappes nu juist niet de moeilijkste zijn. Komen er realistische voorstellen om per sector te werken, dan moet o.i. de zaak van de nivelleringsprocedure en van de decapitatie-procedure van het lopende G.A.T.T.-plan nader worden besproken. Over de correcties is onze mening zojuist reeds gegeven.

Nu kwamen de Fransen echter betogen, dat de correcties 1 - 3 wezenlijke correcties zijn, doch no.4 (bespreking per etappe) misschien los daarvan óók nodig zal zijn om na te gaan wat b.v. in de coördinatie is bereikt : daarbij konden zij wijzen op hun opmerking op blz. 5 van het Procès-Verbal: "Insistant etc."

Daarop antwoordden de Belgen en wij dat een algemene bepaling als deze alleen in bespreking kan komen, wanneer wij ze zó mogen uitleggen, dat alles automatisch doorgaat, doch dat in noodgevallen even rust kan worden genomen (met inachtneming van een vaste eind-termijn) : zou men per etappe beraad wensen, dan is dat een verdraginsprocedure waarmede Benelux niet accoord kan gaan.

Zo kwam de discussie midden in het systeem van sauvegarde terecht, waarbij de Voorzitter vroeg of het automatisme- met-sauvegarde niet meebrengt, dat de sauvegarde zeer véél moet regelen : is het dan niet beter no. 2 of 3 der correctie-mogelijkheden te nemen en voor de dan nog onmisbare sauvegarde slechts een paar grote uitzonderingen te nemen ?

Nederland antwoordde daarop, dat in het plan-Beyen de "gezamenlijke verantwoordelijkheid" (met Fonds) voor moeilijkheden elementair is, en dat men niet bang moet zijn voor grote sauvegarde-gevallen, daar zij per definitie duidelijker zijn dan ingewikkelde systemen. Wanneer de Voorzitter de sauvegarde de "noodrem" noemt, dan is die vergelijking onjuist, want bij toepassing ervan gaat de zaak als geheel vóórt en slechts het individuele aparte geval wordt er tijdelijk uitgelicht. Zo heeft Benelux ook steeds gewerkt en ondanks ongeveer 40 % loonverschil heeft men nagenoeg 100 % vrij verkeer bereikt, waarbij men de uitzonderingen sterk heeft kunnen beperken. Men kan nu eenmaal niet door coördinatie of andere toverformules de pijnlijke gevallen ontgaan : zij zijn elementair en verdienen in ernstige gevallen aparte behandeling.

Hier deed zich (als reeds in eerdere vergaderingen) even een verschil van mening voor tussen ons en de Belgen, die de coördinatie als preventieve oplossing zien en de sauvegarde alleen voor een énkél noodgeval aanvaarden.

Nu werd de discussie wat verward, want de Fransen stelden nu ineens de institutionele vraag : van het hoé der taakverdeling tussen de Organen hangt alles af.

Daarop was ons antwoord : accoord, en daarom moeten alle beslissingen over uitzonderingen Gemeenschapsbeslissingen zijn (gemeenschappelijke verantwoordelijkheid), met dien verstande dat het advies der Nationale Ministers mag (moet) worden gevraagd, doch de eis van unanimitéit in dat advies voor Nederland niet aanvaardbaar is, want dan is de eindbeslissing niet een Gemeenschapsbeslissing, maar een "veto" van één land, en wel het "getroffen" land. Dat laatste zou alles lamleggen. Daarom staat Nederland op zijn duidelijke lijn : vaste periodes en vaste methodiek in het Verdrag zelf, uitzonderingen door de Exécutieve te geven als uitzonderingen, waar nodig met hulp van het Fonds. Zolang de andere delegaties niet een even-goed sluitend geheel aanbieden, hebben concessies van Nederland weinig zin.

Tenslotte verzocht men :

- a) Aan de Nederlandse delegatie een schematisch overzicht te geven van haar visie op haar automatisme in zijn verhouding tot het buitentarief.
- b) Aan de Belgische delegatie, met goedvinden der Nederlanders en Luxemburgers, een overzicht te geven van de wijze waarop men in Benelux de binnen- en buitentarieven opzette en hoe men de verdere problematiek daar geregeld heeft.

De besprekingen werden hier afgebroken omdat men nog wilde spreken over het verdere werk. Daarbij was het ons bekend, dat de Institutionele Commissie haar werk van 25 Juni tot 3 Juli zal voortzetten, en daarna vermoedelijk pas weer in September, en tevens dat zij meent dat een zitting van het Comité de Direction thans geen zin heeft. Ik had voorts namens U.E. de instructie gekregen, het werk niet te laten doodlopen, doch het ook niet te forceren.

Tevoren had de Belgische woordvoerder, die na 8 Juni Voorzitter zal zijn, dit vraagstuk met mij doorgesproken. Zijn Delegatie-Voorzitter wilde gaarne de reserve gesteld zien, dat het Comité de Direction het voortwerken goedkeurt, maar hij zag ook wel het gevaar van een officiële beslissing daarover. Terwille der Benelux-verhoudingen en gezien de verhouding tussen U.E. en de Heer de Staerke, beloofde ik de Belgische houding af te wachten en te zullen volgen.

Nader overleg met de Heer de Staerke leidde echter tot het niet-stellen der genoemde reserve, wat goed aansloot op de Franse en Duitse opvatting, dat men nu het Comité de Direction niet om beslissingen moet vragen, daar dat politiek moeilijk zou zijn.

Zo kon dus besloten worden, dat op 5 - 7 Juli de Economische Commissie zal voortpraten, waarbij aan de (dan) Belgische voorzitter wordt overgelaten in hoeverre hij op de nu gehouden besprekingen wil voortwerken, dan wel wil nagaan of in het werk der Institutionele Commissie (dus 25 Juni - 3 Juli) stof voor economische besprekingen zou kunnen liggen.

Met dit besluit eindigde men ditmaal het gesprek.

Na afloop zeide de Franse woordvoerder in een persoonlijk gesprek met mij, dat de Quai d'Orsay "verrassend ver-gaande" voorstellen voorbereidt voorgeval de E.D.G. zou worden geratificeerd. "U ziet, dat Frankrijk U voor de meest grote tegenvallers, maar ook voor grote meevallers kan stellen". Ik wenste hem van harte meevallers !

Het zij mij vergund, voor het latere werk der Economische Commissie nog op twee dingen te wijzen :

- 1.- Blijkens bijgaand document over de Conseil Economique et Social (ontwerp-Statuut Artt. 50 en 51) raakt het vraagstuk van die Conseil vele punten, waarbij vooral ook de Ministers van Economische Zaken, van Sociale Zaken en van P.B.O. geïnteresseerd zijn, die echter niet rechtstreeks in het institutionele werk zijn betrokken. Het zal goed zijn, dat deze punten op korte termijn in het Haagse interdepartementale overleg worden gebracht (Commissie-Beyen ?).
- 2.- De gang van zaken over het Europese Fonds komt mij niet geheel bevredigend voor. De afspraak, aan U.E. bekend, was dat de z.g. "Budgetaire Commissie" die problematiek zou bespreken, doch zij kwam daartoe nog niet, en het is de vraag of b.v. de vragen van doel en afmeting van dat Fonds niet zó rechtstreeks de Economische Commissie raken, dat deze daar niet buiten mag blijven. In Mei heb ik in de Economische Commissie een voorgestelde behandeling weten aan te houden, omdat ik die afspraak niet wilde ovetreden, doch ook dit punt zou door nader overleg in Den Haag (Commissie-Beyen?) wel kunnen worden gediend.

Het wil mij, mede naar aanleiding van een nabespreking met mijn Nederlandse collega's, voorkomen, dat de besprekingen op 3 en 4 Juni ditmaal wel nuttig zijn geweest, vooral omdat men in de "goederen-stijl" bleef. Wel was het jammer, dat ook nu weer de andere delegaties er goeddeels het zwijgen toe deden, doch de zaak begint zich op het kerngebied van het handelsverkeer toch wat beter af te tekenen. Daarbij was het voor ons Nederlanders niet gemakkelijk de juiste strategie en taktiek te volgen. Nu de Duitse voorzitter ondanks zijn kennelijke aarzeling en ambtelijke moeilijkheden in Bonn toch, zij het meer door vragen dan door bijdragen, de zaak hielp preciseren, en nu de Belgen en Luxemburgers ons bleven volgen en de Italianen op zijn minst vol belangstelling waren - en de Fransen met behoud van hun kijk op het Verdrag minder nihilistisch waren dan in het begin in Rome en Parijs - kwam het ons Nederlanders wenselijk voor wat soepel te zijn. Nu de keuze voor ons schijnt te zijn : strak aan het oorspronkelijke Nederlandse voorstel vasthouden en alléén blijven staan, of de elementen ervan redden door in de methodiek te "praten", meenden wij dat wij het laatste moesten doen. De elementen zijn immers : een Verdrag met algeheel vrij verkeer binnen een niet te lange, tevoren vastgelegde termijn, met een liberaal tarief "naar buiten", opdat de zaak van het handelsverkeer de verdere integratie kan "meetrekken". Om die elementen te redden en met name Italië en Duitsland te weerhouden van in de armen van de Fransen te vallen, moesten wij reeds in de zaken van het tarief tegenover derde landen zo "open" mogelijk blijven zonder ons technisch teveel vast te leggen, en moesten wij in de zaken van de vrije markt zelf open oog hebben voor de moeilijkheden der anderen.

Het zal nu - het zij wederom herhaald - nodig zijn op korte termijn met de Belgen en de Luxemburgers tot een accordé te komen, óók om op die wijze voor de nieuwe Regering te Brussel (en Luxemburg ?) de gedachte weg te nemen alsof "die ambtenaren alles dwarsbomen en de zaak maar politiek moet worden doorgezet zonder teveel economische voorschriften".

Het is jammer, dat Italië zozeer hecht aan behandeling van de methodiek en de vraag der termijnen door de Organen der Gemeenschap : het zal taak zijn hen door onderlinge accoorden ertoe te bewegen de methodiek en termijnen tóch in het Verdrag vast te leggen.

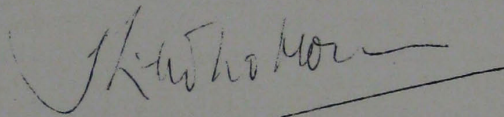
De Duitsers zijn wellicht moeilijker; ofschoon hun commerciële gedachten dicht bij de onze liggen, cajoleren zij Marianne en dan is er natuurlijk geen praten !

Het zal zaak zijn het economische gesprek gaande te houden, en het vooral in de goederensfeer telkens een slag dieper te draaien. Dat kost tijd en veel reizen, maar de ontwikkeling in Mei-Juni is dat wel waard geweest.

Het is onnodig op te merken, dat de samenwerking in de Nederlandse groep ook ditmaal zonder storingen verliep.

Vertrouwende op de gebruikelijke goedkeuring van U.E. hoop ik dit rapport op de gewone wijze in Den Haag te verspreiden.

De Nederlandse woordvoerder
in de
Economische Commissie E.P.G.,

J. Linthorst Homan